

den skulde afstives som en gammel Bygning, fordi man ikke vil bevilge den fornødne Sum til at holde den vedlige, vil være sørgeligt. Jeg skal gjøre opmærksom paa, at Mørke Port er, efter hvad der er mig meddeelt, et vigtigt Led i Befæstningsværket ved Kronborg, og derhos eksisterer der, efter hvad der er sagt mig, — jeg kan gjerne nævne min Kilde, det er Statsraad Meldahl, — i det Mindste, saa vidt han veed, intet andet Sted i Verden noget historisk Monument af denne Befæstning. Den er noget i sig selv aldeles Gnestaaende, og jeg tror ogsaa, at den Behandling, den har faaet af Folkethinget i de sidste Aar, er noget i sig selv Gnestaaende. Det er, om jeg maa sige det rent ud, et Lune og ikke nogen grundig Behandling, der har ført til, at man har villet vise Mørke Port fra sig; men jeg antager dog ikke, at man vil lade den synke i Grus. Efter den Anbefaling, den ærede Ordfører gav af de 3,004 Rb., skal jeg som sagt ikke videre udtale mig herom, da jeg mener, at Mindretallets Stilling til dette Spørgsmaal vil faae en bedre Begrundelse fra sagtyndig Side end den, jeg kan give den. — De 1,000 Rb., der ere foreslaaede som Understøttelse til „Danst Husflidselskab“, skal jeg anbefale Thinget at bevilge. Udviklingen af Husflidsstanken staar jo paa Dagsordenen og bliver, saa vidt jeg har kunnet se og følge med, omfattet med megen Varme og Interesse. Det Selskab, hvis Stiftelse vi tidligere havde ventet paa, er blevet dannet og arbejder ikke alene i Kjøbenhavn, men rundt om i Landet med Flid og Interesse. En Centralstole er oprettet i Kjøbenhavn, hvor Uddannelse af Lærere finder Sted; men naar det ærede Flertal vil bevilge 500 Rb. og give dem en begrændset Anvendelse til Uddannelse af Lærere og Lærerinder, skal jeg bemærke, at der allerede dertil anvendes 1,000 Rb., og jeg veed ikke, om Selskabet ønsker at anvende nogen større Sum netop til dette Formaalets Fremme. At det derimod i det Hele trænger til Understøttelse, og at der fra privat Side gjøres ikke ubetydelige Offre for at fremme dets Virksomhed, ligger nær, og jeg synes, vi have vundet saa megen Interesse for dette Selskab, at vi nok kunne bevilge det en Sum af 1,000 Rb. og give det frie Hænder til Anvendelse deraf.

Indenrigsministeren: Jeg skal lige som den ærede Ordfører dele de Udtalelser, der findes i Betænkningen, i to forskjellige Partier, og da navnlig saa at sige forbigaa den første Del deraf, nemlig den, hvortil der ikke er knyttet Vædringsforslag, idet jeg kun kan spille Thingets Lid ved at gjentage, hvad jeg allerede skriftlig har meddeelt, og som foreligger trykt. Der er imidlertid et Par Bemærkninger, som jeg maa tillade mig overfor den ærede Ordførers Udtalelser saavel i Dag som i Betænkningen, og disse vedkomme da, for saa vidt hans Uttringer i Dag

angaar, de Bemærkninger, som han knyttede til Nr. 33 i Betænkningen. Han mente, at det maatte resultere deraf, at man kunde henlægge nogle Forretninger, der ikke synes hensigtsmæssig at fortære under Overbestyrelsen, til Postinspektørene, og han sluttede med den Bemærkning, at enten maatte Postinspektørene hidtil intet have haft at bestille, eller ogsaa maatte de for Fremtiden blive forstyrrede i deres Frihed og Evne til at bestirde deres Forretninger. Jeg tror, at den ærede Ordfører her ikke har grebet det Rette; thi dersom han havde set, hvad der i denne Henseende staar at læse i Betænkningen, vilde han have fundet, at det egentlig kun er med Hensyn til Myndigheden til at afgjøre de paagjældende Sager, at det Nye bestaar, og at det tillige med stor Alenhjertighed er blevet sagt, at hidtil har den underordnede Behandling af disse Spørgsmaal ogsaa ligget under Postinspektørene, og at det er paa deres Erklæringer, at Overbestyrelsens Beslutninger derom have været byggede. Jeg tror altsaa, at det er et ligesvem Omstøb, man her vil afflasse, og Noget, som ikke kan have nogen som helst Betydning overfor det store Publikum, naar der er forbeholdt enhver Klagenet til, for saa vidt han ikke er tilfreds, at gaa til Indenrigsministeren og faae Sagen paakjendt af denne. Naar den ærede Ordfører dernæst mente, at der ved den Sammenbragen af Kontorpersonalet, som er sket, er blevet Udset til at bespare en Kontorchef, da ønsker jeg for Øjeblikket hverken at sige Ja eller Nei til dette Spørgsmaal; jeg savner den fornødne Erfaring i den Henseende. Men jeg vil dog sige, at jeg ikke tvivler om, at den Masse af Forretninger, som bliver tilbage, og som ikke vil blive mindre ved Post- og Telegrafvæsenets Udvikling, vil kræve mere Hjælp end 1 Kontorchef, og jeg skal navnlig i denne Henseende gjøre den ærede Ordfører opmærksom paa, at den ene Kontorchef, under hvem der nu er henlagt forskjellige udsøndrede Grene af Kontoret, navnlig Budgetsager og den Slags Ting, tillige har at fungere som Kommitteret, en Forretning, som naturligvis ikke kan undværes nu, da der ikke er nogen Generalpostdirektør, men en Embedsmand, som for Liden i det Mindste er meget stærkt engageret ogsaa i sin Egenstaaelse af Departementschef for det andet Departement i Indenrigsministeriet. Jeg tvivler ogsaa om, at man hensigtsmæssig kan indrette Postinspektørens Stilling saaledes, at man uden Videre lægger paa dem, hvad man saar i Sinde; jeg tror ikke, at deres Tid er tilstrækkelig dertil. Desuden ere de nuværende allerede ansatte, og de maatte da i alt Fald ansættes paa andre Konditioner end dem, paa hvilke de for Liden ere ansatte. — Naar den ærede Ordfører mente, og ligeledes det ærede Flertal i Udvalget synes at mene, at jeg kunde have taget Forholdsregler for at fikke mig en noget hurtigere Gjenmænførelse af Distriktskommissionens Betænkning,